

strativt at ændre Toldtarifen, men Beslutninger om saadanne Toldændringer skal snarest forelægges 2. Kammer til Godkendelse. I *Norge* fik Kongen (Regeringen) i 1932 — naar ekstraordinære Forhold af handelspolitisk Natur gør det paakrævet — for enkelte Varers Vedkommende Bemyndigelse til, indtil Sagen kan forelægges Stortinget til Afgørelse, at forhøje de i Tarifen fastsatte ordinære Toldsatser med indtil det 4-dobbelte, eller saafremt Varerne er toldfri, at belægge dem med en Told af indtil 50 pCt. af Værdien. Med Hjemmel i denne Bemyndigelse er bl. a. foretaget en Forhøjelse af den norske Grundtold for Smør og for en Del Industrivarer. I *Sverige* har Regeringen siden 1932 haft Bemyndigelse til, naar Rigsdagen ikke er samlet, at paalægge Varer en særlig Tillægstold af et Beløb paa højst 3 Gange den gældende Toldsats eller — for toldfri Varers Vedkommende — med en Told af højst 25 pCt. af Værdien. I *Italien* er Regeringen bemyndiget til at forhøje Tolden indtil 50 pCt. af Generaltarifens Satser (iberegnet Værditolden) for Varer, der stammer fra Lande, hvor italienske Varer (eller Skibe) er underkastet Differentialtold eller særlig høje Toldsatser, Indførselsforbud eller -restriktioner, Valutaforanstaltninger eller -formaliteter, der har den Virkning uretfærdigt at hindre Indførslen af italienske Varer. Endvidere er Regeringen bemyndiget til at forhøje Tolden paa Varer fra Lande, der ikke har Handelstraktat med Italien (Forhøjelserne kan variere fra 20 til 40 pCt. efter Varens Art).

Toldforanstaltningerne har foruden at tjene til Beskyttelse af den indenlandske Produktion haft til Formaal at skabe en for det paagældende Land bedre Handelsbalance, men har derimod i det store og hele ikke været noget brugbart Middel til at omlægge Indkøbene fra et Land til et andet.

Indførselsrestriktionerne har som ovenfor nævnt taget Form af a) Licenssystem, b) Kontingenteringssystem, c) Valutarestriktioner.

a) Ved *Licenssystemet* gøres Indførslen af visse bestemte Varer afhængig af Indførselstilladelse, som udstedes til Importørerne for en bestemt Mængde Varer fra et bestemt Land.

Ved Hjælp af dette System har en Række Lande foretaget en Begrænsning eller Regulering af Indførslen af de paagældende Varer.

I Praksis medfører Systemet ofte store Vanskeligheder af teknisk og politisk Art. Det er saaledes vanskeligt at forudse det nationale Behov, ligesom Traktatforpligtelser og Faren for Retorsionsforanstaltninger nødvendiggør Hensyntågen til Leverandørlandene.

Ifølge Mestbegunstigelsesprincippet tilkommer der nemlig Varer fra ethvert Land, der nyder Mestbegunstigelse med Hensyn til Indførslen, en lige saa gunstig Behandling som den, der tilstaaes Varer fra et hvilket som helst andet Land. Der kan følgelig — hvis man vil holde sig paa Mestbegunstigelsens Grund — som almindelig Regel ikke udstedes Restriktioner med Hensyn til Indførslen, som ikke paa samme Maade kommer til Anvendelse paa Indførslen af samme Slags Varer fra andre Lande. De mestbegunstigede Lande har Krav paa at blive behandlet paa lige Fod, saaledes at eventuelle Foranstaltninger ikke bevirker en Forrykkelse af den indbyrdes Stilling paa Markedet, som disse selv har tilkæmpet sig.

For at et Licenssystem kan praktiseres i Overensstemmelse med Mestbegunstigelsesforpligtelserne, maa det derfor hvile paa et Grundlag, som muliggør Opfyldelsen af de ovennævnte Betingelser (f. Eks. ved Tilstaaelse af Indførselsbevillinger i Forhold til Gennemsnitsindførslen fra vedkommende Lande i tidligere Aar).

Licenssystemet anvendes for enkelte Varer i *Sverige* og *Norge*, for en Række Varer f. Eks. i *Belgien*, *Czechoslovakiet*, *Estland*, *Letland* og *Schweiz*.